

Nota de premsa sobre les declaracions de Joan Baldoví.

INICIATIVA ANIMALISTA :: 14/02/2012

El diputat Joan Baldoví diu que només rebutja els festejos taurins que fan patir els animals, i aclareix que unes vaquetes amollades 15 o 20 minuts, com les que fan al seu poble, no entren dins d'aquesta categoria. No és aquesta una bona eixida endavant. Reobre la polèmica que significà la seua designació com a candidat al Congrés de les persones diputades per la coalició Compromís-Equo, quan l'acusaren de ser partidari dels bous al carrer. I no serveix com a escut fet de coherència, perquè no s'aguanta.

Si Joan Baldoví diu això, és que té molta confiança en la gent del seu poble i, a més, no sap el que són les vaquetes. Les referències al maltractament constant que pateixen són moltíssimes, i la xarxa permet disposar d'una gran quantitat de vídeos que les mostren. Són animals xicotets, més febles i més a l'abast dels valents de segona divisió que es caguen de por davant dels pobres bous grans, capllaçats, embolats, torturats. Les vaquetes reben per totes bandes: puntades, colps, estirades de cua, més puntades i més colps quan han caigut a terra i lluiten per alçar-se. A la panxa, al coll, a la boca.

Una de les imatges que està a l'abast de tothom és la tortura fins a la mort d'una vaqueta a la plaça d'Alhaurín el Grande (Màlaga) per un grup de borratxos, el maig del 2010[1]. La resposta davant això sol ser que no són fets habituals, però la realitat és que, malgrat que no passen sempre, aquesta és "la diversió" de moltíssima gent aficionada. No és necessari explicar que la vaqueta pateix senzillament per ser perseguida per un munt de gent que crida, per no trobar cap forma de fugir de la plaça o dels carrers tancats. Si no es vol veure la por, s'ha de veure el dolor.

El 2008, el seu primer any d'alcaldia a Sueca, Baldoví restablí els bous embolats (l'anterior acord de govern entre PSPV i ERPV els havia tret del programa de festes). La corda que lligava el primer bou que "soltaren" es trencà, i la falta de seguretat estigué a punt de provocar accidents greus que s'haurien de sumar a l'accident provocat que estava patint l'animal. És en eixe moment quan l'alcalde, després de fer marxa enrere i tornar a treure'ls, començà a utilitzar la tesi del patiment dels bous i de la diversió de les vaquetes.

Sembla que res ha canviat, i que la seua habilitat per a escapolar-se de l'escomesa del contrari no està a l'altura dels seus discursos parlamentaris. Ha estat be, això sí, la comparació de la parla del Maestrat amb el tortosí per a assenyalar que allí on la pregunta vol posar una divisió només hi ha una transició, i que de Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer parlem ebrenc [valencià-català-balear]. La seua explicació comença, però, amb la frase: "el valencià és la mateixa llengua que parlen a les Illes Balears, a Eivissa, a Tortosa o a...". Una trist aturada en sec d'un viatge mental cap al nord que és la imatge de la renúncia, de la derrota.

"No hauríem d'acceptar una derrota fins que no estiguera clar que n'eixiríem guanyant": ni pel que fa a lluita contra la tortura taurina, ni davant dels que sempre han volgut desfer la mata de jonc de Ramon Muntaner. "No hauríem de fer de la ignorància un argument": el

refugi del patiment no val com a justificació de renúncies i abandonaments davant els bous al carrer. Són paraules de Joan Fuster, l'intel·lectual tergiversat.

[1] <http://www.20minutos.es/noticia/723249/0/torturan/vaquilla/alhaurin/>

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/nota-de-premsa-sobre-les-declaracions-de